

בפני ועדת הערר – עיריית נס ציונה

לפי חוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו – 1977

בעניין: מכון המרכז נס ציונה בע"מ ע"י ב"כ עוה"ד מוטי איצקוביץ' ואחרים ממושרד כץ, גבע, איצקוביץ' (להלן: "העוררת") נגד מנהל הארנונה בעיריית נס ציונה ע"י ב"כ כ עוה"ד עפר שפיר ו/או אמיר בירנבוים ואחרים (להלן: "המשיב")

החלטה

1. עניינו של הערר המנוי לעיל הוא נכס העוררת המצוי בשטח ה- "ישפרו סנטר" ברחוב הפטיש אשר בשטח השיפוט של נס ציונה.
2. במהלך חודש נובמבר 2013 נשלח לעוררת הודעת חיוב ארנונה נוסף בגין השנים 2007-2013.
3. מקור החיוב הנוסף, כפי שנמסר לעוררת בהודעה מנובמבר 2013, הינו חיוב ארנונה בגין שטח גדול יותר וכן שינוי בסיווג השטח. בגין השנים 2007 עד 2013 חויבה העוררת במקור בגין נכס 430380700 עבור שטח של 9 מ"ר עבור משרדים (סיווג 801) ו- 152 מ"ר עבור סככות לתעשיה (סיווג 970) ובגין נכס 430380702 עבור שטח של 89 קרקע תפוסה (סיווג 700).
4. אולם לאחר שהמשיב לא הצליח לבצע מדידה בנכס בהסכמת העוררת, ערך המשיב שומה מוערכת בהתבסס על תשריט מדידה בהערכה ושלח לעוררת בנובמבר 2013 חיוב עבור התקופה שבין ה- 1.1.2007 ל- 30.11.2013 עבור שטח נוסף של 519.84 מ"ר לפי תעריף בניינים לעסקים לרבות מחסנים (סיווג 200) ועבור התקופה שבין 1.12.2013 ל- 31.12.2013 עבור 841.83 מ"ר בגין בניינים לעסקים לרבות מחסנים בגין נכס 430280700 ו- 111.30 מ"ר עבור "קרקע תפוסה" (סיווג 700) בגין נכס 430280702.
5. לבסוף, לאחר ביצוע מדידה מוסכמת בנכס (כאשר לגבי השטחים המצוינים בה הסכימו הצדדים בדיון מיום 22 בינואר 2019 כי אין ביניהם מחלוקת) חויבה העוררת בגין נכס 430280700 עבור שטח של 666.46 מ"ר עבור בניינים לעסקים לרבות מחסנים (סיווג 200), עבור שטח של 73.08 מ"ר עבור גלריה (סיווג 200), ועבור שטח של 127.55 מ"ר עבור קרקע תפוסה (סיווג 700).
6. לפיכך, התיר המשיב את חיובו בגין התקופה שבין ה- 1.1.2007 ל- 30.11.2013 (שכן התוספת בה חויבה העוררת בגין תקופה זו קטנה מהשטח הנוסף שבו עשתה העוררת שימוש על פי המדידה האמורה) ותיקן את החיוב עבור דצמבר 2013 (על מנת לשקף שטח קטן יותר מהשטח שחויב על פי הודעת המשיב מנובמבר 2013, כפי שעלה מהמדידה שבוצעה בפועל). יצוין כי החיובים בגין התקופה הקודמת להוצאות השומה המתוקנת כללו חיובים בגין הצמדה וריבית.
7. בנסיבות אלו ולאור העובדה כי הצדדים הסכימו בדיון מיום ה- 22 בינואר 2019 כי אין הם חלוקים לגבי השטחים שנמדדו (לרבות בגין הקרקע התפוסה), נותרו בין הצדדים המחלוקות הבאות:
 - א. האם ניתן לחייב את העוררת באופן רטרואקטיבי בגין השנים 2007-2013 (לרבות החיוב ששונה בנובמבר 2013 עבור דצמבר 2013);
 - ב. האם הסיווג "המתקן" הינו הסיווג הראוי ובמידה וכן האם ניתן לשנות את הסיווג של הנכס באופן רטרואקטיבי וכן להתיר חיוב בגין שטח גדול מהשטח שחויב באופן רטרואקטיבי.
8. חיוב רטרואקטיבי
 - א. לעניין החיוב בגין השנים 2007-2013 טענה העוררת כי מדובר בחיוב רטרואקטיבי פסול

ובלתי חוקי ואסור ובעניין זה הוסיפה טענות מטענות שונות, כגון טענות לעניין שינוי חיוב רטרואקטיבי עקב טעות בשיקול דעת, הפרת חובת ההנמקה וחובת ההגינות, טענה כי חיוב כאמור נוגד את חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ונוגד את עקרון ההסתמכות וסופיות השומה וכי החיוב הרטרואקטיבי בריבית והפרשי הצמדה גם הוא עומד בניגוד להוראות הדין.

ב. באמצעות טענה זו של איסור חיוב רטרואקטיבי על גווניו, מבקשת העוררת לבטל את כל החיובים המופיעים בשומה המתוקנת בגין השנים 2007-2013 (עד נובמבר 2013, כולל, מבלי לפגוע בטענותיה כי אין אפשרות לחיבה חיובי ארנונה נוספים בגין דצמבר 2013 מטעמים אחרים).

ג. טענה זו היא טענה מהותית בערר שלפנינו. לגבי טענה זו התעוררה השאלה לגבי סמכות וועדת הערר לדון בטענת החיוב הרטרואקטיבי (לגביה הגישו הצדדים את טענותיהם בכתב).

ד. העוררת טענה כי בנסיבות האמורות, לוועדת הערר סמכות לדון גם בטענותיה לגבי השתת חיוב ארנונה רטרואקטיבי ואילו המשיב טען כי אין לוועדת הערר במקרה דנן סמכות לדון בשאלת חוקיות השתת חיובי ארנונה באופן רטרואקטיבי, למרות שנראה כי שני הצדדים אינם חלוקים בנוגע לסמכותה של וועדת הערר לדון בטענות לגבי גודלו של השטח וסיווגו.

ה. בעניין זה מקובלת עלינו גישתו של המשיב ואנו סבורים כי אין לוועדת הערר סמכות לדון בשאלת החיוב הרטרואקטיבי. עם זאת, אנו סבורים כי לוועדת הערר סמכות לדון בסוגיית גודל השטח לחיוב וסיווגו וכי החלטה בנושא זה אשר מצויה בסמכות וועד הערר נדרשת בנסיבות העניין.

ו. סמכותה של ועדת הערר נלמדת מסמכותו של מנהל הארנונה. החוק קובע מהן הטענות בגין ניתן להגיש השגה בפני מנהל הארנונה. באותן טענות שבהן יש למנהל הארנונה סמכות לדון במסגרת השגה, יש לוועדת הערר סמכות לדון בערר על החלטתו. סעיף 3(א) לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו – 1976 קובע כי:

"מי שחויב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה:

(1) הנכס שבשלו נדרש התשלום אינו מצוי באזור כפי שנקבע בהודעת התשלום;

(2) נפלה בהודעת התשלום שמשגיגים עליה טעות בציון סוג הנכס, גדלו או השימוש בו;

(3) הוא אינו מחזיק בנכס כמשמעותו בסעיפים 1 ו-269 לפקודת העיריות;

(4) היה הנכס עסק כמשמעותו בסעיף 8(ג) לחוק הסדרים התשנ"ג- שהוא אינו בעל שליטה או שחוב הארנונה הכללית בשל אותו הנכס נפרע בידי המחזיק בנכס."

ז. כפי שעולה מלשון החוק, מסלול ההשגה והערר מאגד בתוכו טענות שעניינן העיקרי מחלוקות עובדתיות ופרשניות הנוגעות לעניינים שבעובדה וועדת הערר אינה מוסמכת

לדון בסוגיות בעלות אופי חוקתי, דוגמת חיובים רטרואקטיביים.
ח. בעמנ (חיפה) 17-12-34941 - וידר המומחים למיטות ומזרונים בעמ נ' מנהל הארנונה
בעיריית חיפה, תק-מח 2018(2), 17501 (13/05/2018) נקבע:

*"הפסיקה חזרה על העיקרון כי ועדת הערר אינה מוסמכת לדון בשאלת
סבירות ההחלטה או חוקיותה. טענות המערער לגבי החיוב
הרטרואקטיבי הן טענות הנוגעות לסמכותו של המשיב להטיל את החיוב
והן נוגעות לסבירות ההחלטה (ראו סעיף 14 לערעור), ולפיכך אין הדבר
מצוי בסמכות המשיב וממילא אף לא בסמכות ועדת הערר. די בכך כדי
להצדיק דחיית הערעור אף בשאלה זו".*

ט. כמו כן, אף אם היינו מקבלים את הגישה כי וועדת הערר זכאית "לרכוש לעצמה סמכות"
בסוגיית שהינה אינצידנטלית לסוגיות בהן לוועדת הערר סמכות שאינה מותנית, גם אם
אין לה סמכות לדון בסוגיה האינצידנטלית על פי סעיף 3(א) כאמור לעיל, אזי גם אז איננו
סבורים כי בנסיבות העניין לוועדת הערר סמכות לדון בשאלה החיוב הרטרואקטיבי משני
טעמים. האחד – ברי כי סוגיית החיוב הרטרואקטיבי אינה סוגיה אגבית לשאר סוגיות
נשוא הערר ובחינת ההיקף הכספי של הערר מעידה (מבלי קשר להיקף השטח וסיווגו) כי
עיקר הסכום שטוענת העוררת בערר כי חויב שלא כדין מקורו ב"חיוב רטרואקטיבי".
השני – סוגיית החיוב הרטרואקטיבי עומדת בפני עצמה ואינה דורשת ברור הקשור לשאר
עניינים נשוא הערר, במקרה שלנו, היקף השטח וסיווגו. סוגיות היקף השטח וסיווגו הן
סוגיות עצמאיות שאינן דורשות הכרעה בשאלה האם במקרה זה יש מקום לחיוב
רטרואקטיבי וברי כי אין בנסיבות העניין מקום להעניק לוועדת הערר סמכות מכח
"האגביות" של העניין או היכולת של וועדת הערר לדון בעניינים שבעובדה.

9. סיווג החיוב בנכס

- א. בהעדר מחלוקת לגבי גודל השטח וחלוקתו המחלוקת שנתרה בין הצדדים היא האם
סיווג השטח של 666.46 מ"ר בגין השטח העיקרי ושטח גלריה של 73.08 מ"ר (המחויב
בשיעור של 50% משטחו) הוא הסיווג המתאים (שכן אין ספק כי החיוב של 127.55 מ"ר
בגין קרקע תפוסה אינו מצוי במחלוקת בין הצדדים לאחר קיום הדיונים).
- ב. לטענת העוררת אין מקום לשנות את סיווג חיוב הנכס ויש להותיר את הסיווג המקורי בו
חויב הנכס במשך שנים בסיווג מלאכה ותעשייה (סככות למלאכה על פי סיווג 970).
לעומתו טוען המשיב כי אין מקום לחייב את העוררת בהתאם לסיווג מלאכה מאחר ולא
נעשית במקום כל פעילות יצרנית, שכן לטענת המשיב, תחום עיסוקו של מכון רישוי הינו
במתן שירותים בלבד ולכן חויב כעסק.
- ג. לפיכך, עלינו לקבוע האם מכון רישוי עונה על הגדרת מלאכה או שמא מדובר בעסק
שעניינו מתן שירותים.
- ד. זיהוי עסק שעיסוקו מלאכה הינו מלאכה מורכבת שבה עסקה הפסיקה וקבעה לה מספר
מבחנים שקיבלו גוונים שונים במהלך הזמן.
- ה. פסק הדין בר"מ 4021/09 מנהל הארנונה של עיריית תל אביב נ' חברת מישל מרסייה בע"מ
דן בעניין זה (כאשר בעניין פסק הדין נבחן בית מלאכה לייצור בעוד שבעניינו נשאלת
השאלה האם מדובר בבית מלאכה בלבד ללא המילה "לייצור" לאור העדרה של המילה
"לייצור" בצו הארנונה של נס ציונה). בפסק הדין החיל בית המשפט את העקרונות שלהלן

לזיהוי עסק שעיסוקו ב"מלאכה" – מבחן הפירוש המילוני, מבחן תכלית החוק ובצידם שיקולי אחידות פרשנית.

פסק הדין בעניין חברת מישל מרסייה בע"מ אף קבע כי:

"אכן, בפרשת רעיונות נקבעו מבחנים להגדרת פעילות ייצורית, אשר שימשו לבחינת סיווג מספרות בעניין אליה. ואולם דומני, כי מבחנים אלו, אשר נקבעו לצרכי הגדרת פעילות ייצורית לעניין פטור ממס מעסיקים, אינם רלבנטיים כנתינתם לצרכי הגדרת "בית מלאכה" ובכלל זה "בית מלאכה לייצור", לעניין שיעור הארנונה."

למרות אמירה זו, בתי המשפט ממשיכים לבחון קיומה של פעילות ייצורית גם תוך מתן חשיבות מסוימת למבחנים שנקבעו בפרשת רעיונות ואנו נבחן אותם במקרנו גם כן.

1. לעניין מבחן הפירוש המילוני, מציין השופט רובינשטיין בפסק הדין בעניין חברת מישל מרסייה בע"מ כי:

"מילון אבן שושן מגדיר בית מלאכה "מקום שעובדים שם במקצוע מסוים בעיקר בעבודת ידים" (להבדיל מן 'בית חרושת' שעובדים בו בעיקר במכונות) כגון נגריה, מסגריה, סנדלריה" (מילון אבן שושן מחדש ומעודכן לשנות האלפיים (2007)) וממשיך המילון ומגדיר: "בעל מלאכה – אמן, עוסק בעבודת ידים במקצוע מסוים, כגון נגר, מסגר, חרט, ספר...."

השופט רובינשטיין ממשיך בפסק הדין וקובע כי:

"זהו המשקל הלשוני הידוע כמשקל בעלי המלאכה או המקצוע. אמנם, המילון נתפס ככלי עזר פרשני המסייע בקביעת מתחם האפשרויות הלשוניות שניתן ליתן למלה, ואינו קובע מה היא פירושה הנכון בהקשר המשפטי הנדון... אך כשלעצמי סבורני, כי בענייננו למשמעות המילונאית משקל נכבד, והוא תומך בתפיסת הספר כבעל מלאכה."

2. לעניין מבחן תכלית החוק, מציין השופט רובינשטיין בפסק הדין כי:

"יתכן, כי בבסיס ההקלה בארנונה לה זוכים בתי מלאכה טמון - במידה רבה – יסוד סוציאלי. באופן מסורתי מתח הרווחים שסיפקו בתי המלאכה לבעליהם היה נמוך. בתי המלאכה היו מקומות פשוטים ונעדרי תחכום טכנולוגי (מה שמכנים בימינו low tech) שהיקף הכנסותיהם היה נמוך. בעליהם התפרנסו, בדרך כלל לא ברווח רב, מיגיע כפיהם. יחד עם זאת, סיפקו שירות חיוני לציבור, שהרי כל אדם זקוק היה מעת לעת לתספורת, לתפירה או להטלאת בגדיו או לתיקון נעליו ולעתים לתפירתן. משכך, מהטעם הסוציאלי של שיוכם המסורתי של בעלי המלאכה והרצון לאפשר להם להמשיך ולהתפרנס, יחד עם ההבנה כי הם מספקים שירות חיוני לציבור, שרצוי שיהיה נגיש ומצוי גם בשכונות מגורים - ניתנה ההקלה בתשלום הארנונה."

בהמשך דבריו, כאשר עומד השופט רובינשטיין על תכלית מתן ההקלה בצו הארנונה הוא קובע:

"השימוש בסעיף השיורי נועד למנוע התחמקות מתשלום, כאשר ישנו נכס שאינו מתאים לאף לא אחת מהקטגוריות הספציפיות, אך הוא אינו נועד "למשוך" לתוכו נכסים אשר יכולים לחסות תחת קטגוריות ספציפיות, המתאימות (גם אם לשיטת העיריה, המתאימות בקירוב) למאפייניהן הייחודיים. ובלשון פשוטה; הסיווג השיורי של כל "בניין שאינו מגורים" – אינו לעניין כל עיקר בנידון דידן, מקום שהסיווג השיורי עמום ורחב אל מול סיווג זמין בעל קרבה ספציפית". "מרכז הכובד" נוטה בעיני אל הסיווג הספציפי."

ח. מבחן האחידות הפרשנית בפסק הדין בעניין חברת מישל מרסייה בע"מ המוזכר דן בהרמוניה החוקתית ונותן חשיבות לעובדה כי ההסכם הקיבוצי של התאחדות בעלי המלאכה חל על בעלי מספרות.

ט. המבחנים שנקבעו בפסק הדין ע"א 1960/90 פקיד שומה תל אביב 5 נ' חברת רעיונות בע"מ לזיהוי פעילות ייצורית (שאינה מתן שירות) הינם – (1) מבחן "יצירתו של יש מוחשי אחד מיש מוחשי אחר". מבחן זה הוא חשוב, אך אינו מבחן-בלעדיו-אין. מבחן חלופי הוא, למשל, טיבו של תהליך הייצור, טיבו של המכונות במפעל, היקף פעולתו הכללית של המפעל וכיוצא באלה; (2) מבחן היקף השימוש במוצר המוגמר – המבחן בודק האם מדובר בהענקת ערך למוצר מעבר לערכו בעבור המזמין לבדו (או הנהנה הראשוני); (3) מבחן ההשבעה הכלכלית – האם העשייה בטובין או בכל חומר אחר יש בה תועלת כלכלית המשביחה או מעלה את הערך של אותו חומר; ו- (4) מבחן על דרך ההנגדה – האם מדובר בפעילות המנוגדת לזו של מתן שירותים.

10. לאחר הצגת המבחנים הרלוונטים שנקבעו בפסיקה, עלינו לברר האם על בסיס המבחנים אלו ראוי לסווג את מכון הרישוי תחת סיווג מלאכה מתאים או שמא תחת סיווג של בניינים לעסקים בהתאם לסיווג המתוקן שקבע המשיב.

11. בבואנו לברר סוגיה זו אנו נותנים משקל לעובדה שהסיווג החל על המוסכים שבשטח המוניציפאלי של עיריית נס ציונה הוא סיווג של מלאכה (וליתר דיוק – סיווג 400 – מבנה תעשייה באזור התעשייה כמפורט בתוכנית בניין עיר), כפי שמסר נציג המשיב במהלך הדיון בנושא שלפנינו.

א. לעניין בחינת הפירוש המילוני, אין ספק כי מכון רישוי הוא "מקום שעובדים שם במקצוע מסוים בעיקר בעבודת ידים" כפי שהגדיר מילון אבן שושן את הגדרת המושג מלאכה. לכן נאמר כי מכון הרישוי מקיים את מבחן הפירוש המילוני. יתכן, אגב, שמסד מצריך עבודת ידיים בהיקף רחב יותר ממכון רישוי, אולם איננו סבורים שההבדל כאן הוא בעל משמעות.

ב. לעניין מבחן תכלית החוק, גם כאן אנו סבורים כי סיווג מכון הרישוי תחת פעילות מלאכה ראוי יותר מהסיווג הכללי של בניינים לעסקים. בהתאם לגישתו של השופט רובינשטיין, לדידנו, סיווג מכון רישוי מתאים יותר לקטגוריה ספציפית (במקרה מלאכה או תעשייה), מאשר לקטגוריה הכללית של בניינים לעסקים ובענינו ברור כי פעילות מכון רישוי קרובה יותר לתחום המלאכה (או התעשייה) מאשר לתחום העסקים (או השירות). ללא פעילות פיזית של הבוחנים השונים, פעולת המכון אינו אפשרית ולכן אנו סבורים כי היא קרובה יותר לתחום המלאכה או התעשייה מאשר לתחום העסקים (או השירות). אנו סבורים גם כאן, כי אין מקום ליצור הבדל בין מכון רישוי לבין מוסד (למרות שיתכן שהיקף הרווחיות של השניים, נושא שהשופט רובינשטיין נתן לו התייחסות, שונה). עם זאת, ככל שמוסד

משויך לתחום המלאכה, איננו רואים סיבה מדוע השוני בין מוסד לבין מכון רישוי מביא לתוצאה על פיה לפעילות מכון הרישוי זיקה גדולה יותר לעסקים מאשר למלאכה.

ג. יישום מבחן האחידות הפרשנית בפסק הדין בעניין חברת מישל מרסייה בע"מ מחזק גם הוא את הטענה כי מכון הרישוי כמוהו כמוסד (ומכאן מתאים לסיווג של מלאכה). על מנת להפעיל מכון הרישוי יש להחזיק ברישיון להפעלת מוסד ממשד התחבורה (ועותק מהרישיון שהוענק לעורר נמסר לנו מנציג עוררת).

ד. עולה אם כן, כי לפי מבחני פסק הדין בעניין חברת מישל מרסייה בע"מ, פעילות מכון הרישוי מתאימה לסיווג "מלאכה" (ולא לפעילות של מתן שירות).

ה. נבחן כעת מה תוצאות יישום מבחני פסק הדין בעניין חברת רעיונות בעניינינו אנו.

ו. ספק אם מבחן "יצירתו של יש מוחשי אחד מיש מוחשי אחר" מתקיים במקרנו. אין ספק כי מכון הרישוי אינו יוצר יש מוחשי אחד מיש מוחשי אחר, למרות שבהעדר רישוי, הרכב לא יכול היה להמשיך ולנוע (באופן חוקי) בכבישי ישראל. בהקשר זה איננו רואים שוני בין מוסד לבין מכון הרישוי. גם המוסד אינו יוצר יש מוחשי אחד מיש מוחשי אחר. עבודת המוסד היא זו שמאפשרת (פיזית) לרכב להמשיך ולנוע וללא פעילות המוסד הרכב לא יכול היה להמשיך לנוע בכבישים (או לא היה יכול להמשיך לנוע באופן תקין) ועקרון זה נכון גם למכון הרישוי (כאשר ההבדל הוא באופן "הכשרת" הרכב לנסיעה).

ז. לדידנו מבחן היקף השימוש במוצר המוגמר מתקיים שכן פעילות מכון הרישוי מעניקה ערך לרכב מעבר לערכו בעבור בעליו הספציפיים, שכן היא זו שמתירה לרכב (ולא לבעליו) את הזכויות לנסוע בכבישי ישראל וכל מי שירכוש את הרכב או ישתמש בו יהנה מכך. בעניין זה אנו רואים דמיון בין מוסד לבין מכון הרישוי. שניהם מאפשרים לרכב את האפשרות לנסוע בכבישי ישראל (האחד מכח הרישוי והשני מכח "התיקון" הפיזי).

ח. בדומה למבחן היקף השימוש במוצר המוגמר, גם כאן אנו סבורים כי מבחן ההשבחה הכלכלית מתקיים שכן הרישוי המתקבל במכון הרישוי (כמו התיקון במוסד), נותן ערך לרכב וללא רישוי לרכב (כמו גם ללא תיקון נדרש במוסד) יש לרכב ערך כלכלי קטן יותר.

ט. בחינת המבחן על דרך ההנגדה (האם פעילות המנוגדת לזו של מתן שירותים) מביא אותנו למסקנה כי הפעילות המתקיימת במכון הרישוי נמשכת אל מרכז הגראוויטאציה של "פעילות ייצורית" ולא של "מתן שירותים", אם ננקוט בשפת פסק הדין בעניין חברת רעיונות.

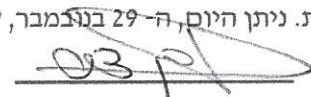
י. עולה אם כן, כי גם לפי מבחני פסק הדין בעניין חברת רעיונות פעילות מכון הרישוי מתאימה לסיווג "מלאכה" ולא לפעילות של מתן שירות.

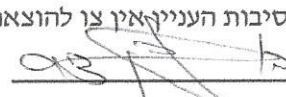
12. יובהר כי לדידנו אין מדובר בסככה, כיוון שזו מוגדרת בצו הארנונה כ"קונסטרוקציה מקורה ללא קירות".

13. בהתאם לאמור ולנוכח הוראות צו הארנונה, אנו קובעים כי על המשיב לסווג את השטח שסווג על ידו בסיווג בניינים לעסקים לרבות מחסנים (סיווג 200) בסיווג מבנה תעשייה באזור התעשייה כמפורט בתוכנית בניין עיר (סיווג 400).

בנסיבות העניין אין צו להוצאות. ניתן היום, ה-29 בנובמבר, 2019.

רו"ח מישל שורף, חבר
וועדת הערר

עו"ד ערן בן דור, יו"ר וועדת
הערר

לאה כ"ץ, חברת וועדת
הערר